

Leerrede over Psalm 118: 26, uitgesproken op Woensdagavond 20-9-1950 te Schiedam door ds. H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 130: 1 en 2

Lezen - Psalm 118

Voorrede.

Het is opmerkenswaardig, dat de heiligen der hoge plaatsen nauwelijks de ene nood en dood dóór- en uitgeworsteld waren, of zij hadden aanstonds weer nieuw kruis en lijden. Hun getuigenissen zijn ons in de loop der eeuwen bewaard gebleven, en nòg zijn zij ons als de woordvoerders Gods, opdat wij ook door hun redenen zouden verstaan wat de goede, de rechte weg is -- waar Jezus Christus het leven is, waar Koning Jezus Zich beweegt, waar Hij wordt gekend en Zich doet kennen -- om daarop te wandelen.

Hetgeen wij zongen, is niet het getuigenis van (zoals dat wel genoemd wordt) een beginneling, van iemand die wat anders zoekt, maar van een waar kind Gods. Want leest heel de 130e Psalm maar door, dan moeten wij wel tot dit inzicht komen, dat hij, bij alle kennis en genade die aan hem door de Heilige Geest gewrocht was, zijn val in Adam: "Ik ben een zondaar - ik ben een groot zondaar", niet te boven is gekomen. Dat is dan ook de oorzaak, dat het alarmgeroep als ten hemel stijgt: "Uit de diepten roep ik tot U, o HEERE!" Daarin doet zich de grote hartelijkheid en de gevoeligheid des harten aanvoelen. Geen vormendienst met: "Ik moet maar eens een gebedje doen", maar werkelijkheid: nood, grote nood, waaruit het geroep opgaat, als uit de diepten van ellende en van verlorenheid.

Er zou gevraagd kunnen worden: "Maar, hoe is dat dan mogelijk? Want hij is toch een kind Gods, een begenadigde? Zijn er dan soms aparte, bijzondere zonden? Heeft de psalmdichter soms een val gemaakt?" Welneen, in 't geheel niet. Dat is het geval niet waarin hij zich bevindt. De zaak is dit: "Wat openbaar maakt, is licht." De psalmdichter is geestelijk verlicht en daaruit komt ook voor de dag, dat hij zijn afkomst niet te boven is gekomen. Als er van het aanwezen Gods en Zijner genade is, ja, wáár blijft dan de zonde, wáár blijft dan de wereld, satan, strijd en lijden? Dat alles bestaat dan niet meer. In Christus is alles weg, Hij is de Heilaanbrenger. Als de kracht der zaak aanwezig is, dan is er niets als zaligheid. Máár, is er dat níet, is de kracht der zaak geweken, wat komt er dan voor de dag? Een gevallen mens!

Esther was door huwelijk wel koningin geworden, maar daardoor is zij niet ontgroeid dat ze een jodin was, en dat haar volk, en zij daarbij inbegrepen, ten dode waren opgeschreven, tenzij genade tussenbeide kwam. Zo hebben ook wij nodig, dat wij onze afkomst niet te boven kunnen komen. Als wij die te boven komen, dan is het fout, want hoe zijn wij dan? Als iemand met kennis, en dat maakt opgeblazen.

Maar als gij daar heen gaat in uw gescheiden staat -- God niet kent, in vervreemding van Hem -- er duizend vrezen zijn, tegen één hoop dat het ooit terecht zal komen, moeten wij dan niet bekennen, dat hetgeen wij zongen sticht, het hart inneemt? Gevoelen wij daarin geen aansluiting met de psalmdichter, om vrijmoedigheid te gebruiken in het tot God te roepen met mond en hart, al zien wij ons nòg zo ver, vèr van God af, in plaats van in moedeloosheid als bij de pakken te gaan neerzitten?

Want, als er één ding fout is, dan is het wel dat, wat er van Issaschar staat: "Issaschar is een sterk gebeende ezel, nederliggende tussen twee pakken. Toen hij de rust zag, dat zij goed was, en het land, dat het lustig was, zo boog hij zijn schouder om te dragen, en was dienende onder cijns."

Zo is het ook bij ons. Dan komt satan en vraagt tol van ons, zodat wij nog dieper zinken in ellenden. En op de weg van moedeloosheid is niets te bekomen. Er mag gepraat worden: "Mocht de hemel eens overkomen", maar die dóét het niet.

God wil hebben, dat wij Zijn Woord eren: zondaar zijn en uit de diepten tot Hem roepen. Dat is de weg. De moedeloosheid hebben wij dus af te leggen.

Zo zien wij bij de psalmdichter, dat de liefde sticht. Er spreekt zich tederheid in uit. Hij pàkt op, neemt méde en geeft te verstaan dat, zo God in het recht wilt treden, en onze ongerechtigheden gadeslaan, ach, wie zal dan bestaan? Maar, dat er is:

Vergeving
Altijd bij U geweest;
Dies wordt Gij, HEER, met beving,
Recht kinderlijk gevreesd.

Opdat wij dus niet zouden verflauwen, maar, onder onze zonden, het oog in volständigkeit op Hem zouden slaan. Waarom? Omdat, vanaf Genesis tot Openbaring toe, God in Zijn Woord geopenbaard heeft, dat Hij zondaars goed is. Christus is te Zijner tijd voor de goddelozen, voor zondaren gestorven. Gisteren deed ik misschien een vreemde uitspraak, ik zei, dat er geen slechte mensen en zondaars in de hel komen, maar alleen "goede". Dat klinkt misschien wel vreemd, maar ik bedoel dat zó: "zondaar" wordt men in de kennis van zichzelf.

Want neemt nu eens bijvoorbeeld een dronkaard, berispt hem eens, dan is hij altijd nog "beter" dan een ander, die nóg erger doet! Spreekt maar eens een overspeler, een dief, een lasteraar aan, zij weten zich altijd uit de narigheid te praten. Maar een "zondaar" niet. Iemand die met de brokken zit, moet áánpakken. Wat beziet zo één? Ik moet wel in de hel verzingen, want dat brengt mijn staat mee. Maar, hier worden wij door de psalmdichter opgewekt, om uit die diepten tot God te roepen. Toe, laten wij dan als er zondenood en ellende is, ons hemelwaarts wenden.

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in de ons zoëven gelezen 118e Psalm, nader het 26e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

*Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN!
Wij zegenen lieden uit het huis des HEEREN.*

Leerrede.

Het is deze week de derde keer, dat wij uit de 118e Psalm spreken. Maandag was ik alsof de dood in al mijn leden was. Het is, dat er dan enige ervaring en kennis achter me ligt, anders zou ik gezegd hebben: "Ik geloof dat mijn einde nadert." Dat weerhoudt dan, om er over te spreken. Ik heb dus maar opgepakt, en daaruit is er in mij gaan werken: "De steen, die de bouwlieden verworpen hadden, is tot een hoofd des hoeks geworden. Dit is van de HEERE geschied, en het is wonderlijk in onze ogen."

In 't bijzonder heeft de diepe vernedering van Christus mij het hart ingenomen, want Hij was niet de verworpene door de wereld, maar door de bouwmeesters. Daarbij was het zó, dat de hogepriester met zijn roeping voor de dag kon komen. Immers, hij was hogepriester naar de wet en de ordinantie, en zo was het toch ook met de overpriesters, ja met de gehele Joodse raad. Zij waren dus niet zo maar gewone mensen, maar geleerden, wèl onderwezen in Mozes en in de profeten.

Hoewel dit alles zo was, was op hen toepasselijk die gelijkenis van de landlieden, die zeiden - toen de heer des wijngaards zijn zoon zond -: "Komt, laat ons hem doden, en de erfenis zal onze zijn." Daarom zei Jezus, toen Hij die gelijkenis tot hen sprak: "Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De steen, die de bouwlieden verworpen hebben, deze is tot een hoofd des hoeks geworden!?" Zij hebben verstaan, dat Hij dat met betrekking tot hen gesproken had.

Maar, waarom hebben zij Hem verworpen? Zij hadden toch Mozes en de profeten, die overvloedig van Hem spraken? Och, moeten wij daar naar vragen? Wat doen wij als er geen genadelicht is? Dan verwerpen wij Hem ook en zijn zelf als bouwmeesters, die aan het timmeren zijn aan het gebouw van onze zaligheid. Daarom is het zo nodig, dat wij hier worden aangepakt en eens leren zien wat wij, door onze bondsbreuk in Adam, zijn. Dan gaat bij ons al het mooie er af, en zijn wij geen mooie gepolijste stenen, maar door onze zondeval ongeformeerde klompen, die God kan wegvagen.

Dat kan dan oorzaak zijn om aansluiting bij Christus te vinden, Die ook een steen genoemd werd en van de bouwlieden verworpen was. Want, er was geen gedaante noch heerlijkheid aan Hem, dat Hij begeerd zou worden. Daarom was Hij: "Veracht en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, en verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht."

Dáár, in Zijn verwerping, heb ik aansluiting gekregen met Christus. Want wanneer wij als een ongevormde klomp zijn, zodat wij van onszelf moeten zeggen: "Die kan God wel opruimen", dan kunnen wij aansluiting met Hem krijgen, met Hem Die geen gedaante noch heerlijkheid had, zodat wij met Hem lijden in vernedering, maar ook zullen erven in Zijn verhoging. Want degenen, die met Hem lijden, zullen met Hem verhoogd worden. Dat begint hier al, daar God ons voor Zijn kinderen erkent en dat in het delen met Christus. Daardoor heb ik ook wat verstaan van de woorden: "Dit is de dag, die de HEERE gemaakt heeft."

Hierover wordt verschillend gesproken en op veel gelegenheden toegepast. Maar doordat ik zo was, is daarover enig licht gaan werken, waardoor ik er gisteren over gesproken heb. Ik heb begrepen, dat het anders was dan er doorgaans over gesproken en gedacht wordt, want ook dat ziet geheel en al op Christus. Immers, Hij is het geweest -- waarvan hier in het 26e vers staat: "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN" -- Die afgeschaduwde was met dat offerlam in Egypte.

Toen de Israëlieten in Egypte in dienstbaarheid waren, had God hen een wet gegeven en volgens die wet, moest iedere huisvader op de tiende van de maand Nisan, ook wel Abib genoemd, een lam mee naar huis nemen. Voorts moest al het zuurdeeg hun woningen uit.

Er zou een nacht aanbreken, dat alle eerstgeborenen in Egypteland, van mensen en beesten, gedood zouden worden, maar dan zou dat lam hun tot heil en bevrijding zijn. Daartoe moest dat lam in bewaring genomen worden tot de veertiende dag van die maand en tussen de twee avonden geslacht worden. Het bloed moest gestreken worden aan de beide zijposten en aan de bovendorpel.

Dat alles zag volkomen op Christus, Die toch zes dagen voor het Pascha te Jeruzalem kwam, en de andere dag, dus op Maandag (dat was de tiende van die maand) op een ezelsveulen de koninklijke stad inreed. Daar kwam het Lam in huis, opdat Dat geslacht zou worden tot bevrijding, zoals dat offerlam kwam tot behoudenis. Want, alles was ten dode opgeschreven, ook het volk Israëls, tenzij er van het bloed des lams aan de beide zijposten en aan de bovendorpel van de huizen was.

Ook als er een Egyptenaar was, die God eerde met het bloed aan de zijposten en bovendorpel, ook dan ging de engel des doods zijn huis voorbij, maar al was het de beste en vroomste Jood, ja al was het: "Ik heb genade, het zal met mij wel loslopen, want het loopt toch over die goddelozen, over de Egyptenaars, weet je", doch als het bloed niet op de posten en bovendorpel was, dan moest hij dat met de dood bekopen.

Dàt is de dag die de HEERE gemaakt heeft, een dag van bevrijding, want bij God geldt niets anders dan het bloed des Lams. Alles wat daarbuiten is, faalt. Laten wij het toch in gedachtenis houden, dat God slechts Zijn eigen werk erkent en kroont. Hij heeft Zijn Zoon gezonden en gegeven tot verzoening, opdat er door Hem wederaanneming ten leven zij.

Dat is van dien aard geweest - dat Christus Zich zó in mij aangediend heeft - dat ik alles van dit benedenrond en van mijzelf kwijtgeraakt ben, en alleen Christus heb overgehouden in Wie alles is wat tot het leven en de zaligheid van node is. Wat er buiten Hem is, is niets dan ellende, Hij is hun heil, hun verlossing, hun uitkomst. Dat is Hij alleen.

Deze dag is dit woord op mij gaan werken, dat Hij gezegend is, Die daar komt met autoriteit, met gezag, met macht, met volmacht. Hij komt niet in Zijn eigen Naam, maar in de Naam des HEEREN.

Wie, wíe zeggen dat: "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN."? Toch degenen, die daartoe vatbaar zijn, wier ogen daarvoor geopend zijn, die door de verlichting en genade des Geestes worden aangeraakt.

Dat hebben de discipelen gezongen en diegenen, die hun klederen op de weg spreidden, en takken van de bomen hieuwen en riepen: "Hosanna! gezegend is Hij, Die komt in de Naam des HEEREN! Gezegend zij het Koninkrijk van onze vader David, hetwelk komt in de Naam des HEEREN! Hosanna in de hoogste hemelen!" Zelfs de kinderen hebben hun stem mede verheven, waarom Jezus sprak: "Hebt gij nooit gelezen: Uit de mond der jonge kinderen en der zuigelingen hebt Gij U lof toebereid"?

Hij reed op een ezelsveulen, waar nog nooit een last op geweest was, die ook niet gewend was om te dragen; die meer als gedragen werd door de Koning dan dat, dat dier de Koning droeg. Zo is Hij in Zijn volle genade de koninklijke stad binnengekomen. Waar Christus verschijnt, daar doet Hij dat in Zijn volle genade.

In de Schriftuur bemerken wij bij verscheidene gelegenheden, dat er sprake is van Zijn komst. Allereerst is er sprake van Zijn komst in het vlees, nadat Hij geboren was in een beestenstal. Ook toen kwam Hij in Zijn volle glorie en heerlijkheid, doch er waren geen ogen om dat te zien, dan slechts van diegenen, die het leerden zien. En wie zagen het dan in de eerste plaats? Die Hem kenden. Wie kenden Hem? Dat waren de engelen en die hebben daarvan gezongen toen Hij daar in doeken gewonden, in de kribbe lag: "Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen!" Hij was gekómen! Hij was gekómen!

Vervolgens spreekt de Schriftuur ook van Zijn komst in de dag des oordeels, ook wel genoemd de jongste dag, wat dan ook zal zijn in majesteit en luister. Wij zeiden reeds, dat, toen Hij in een beestenstal geboren werd, dat was in majesteit en luister, maar het is een verborgenheid, zéér groot: "God geopenbaard in het vlees." Dat wordt alleen gezien wanneer het ons geopenbaard wordt. Daarom zegt Christus: "Niemand kent de Zoon dan de Vader, noch iemand kent de Vader dan de Zoon, en dien het de Zoon wil openbaren." Daar staat dus van: openbaring. De inhoud hiervan is, dat er niet enig schepsel is die licht heeft, niet één mens die er verstand van heeft, tenzij het geopenbaard wordt.

Van Samuël - die van de HEERE gebeden was, die van zijn jeugd af God geheiligd en heel jong in de tempel gebracht was, van wie men zou zeggen: die heeft van God en Zijn werken als met de moedermelk ingedronken - is bekend, dat hij, als op een nacht de HEERE tot hem spreekt: "Samuël", dan naar Eli gaat, zeggend: "Zie, hier ben ik, want gij hebt mij geroepen." Wanneer God hem nogmaals roept en Eli voor de tweede keer tegen hem moet zeggen, dat hij hem niet geroepen heeft, dan lezen wij: "Samuël kende de HEERE nog niet; en het woord des HEEREN was aan hem nog niet geopenbaard."

Als God hem dan ten derde male roept, en hij wederom naar Eli gaat, zeggend: "Zie, hier ben ik, want gij hebt mij geroepen", dan lezen wij van Eli: "Toen verstond Eli, dat de HEERE de jongeling riep." Ja, die man leefde er toen zo'n eind vandaan. Daar zijn er dus twee, die allebei evenveel wisten: Eli als kind Gods, en Samuël aan wie het Woord Gods nog niet was geopenbaard. Dan zegt Eli tot Samuël: "Ga heen, leg u neder, en het zal geschieden, zo Hij u roept, zo zult gij zeggen: Spreek, HEERE, want Uw knecht hoort." Zij lagen wel vlak bij elkaar, maar Eli wist er dät niet van, wat God aan Samuël vertelde. De volgende dag moest hij het aan Samuël vragen: "Wat is het woord, dat Hij tot u gesproken heeft. Verberg het toch niet voor mij." Zó persoonlijk is het.

Ook ten jongste dage, wanneer Hij Zijn troon zal vestigen op de wolken des hemels en alles zal oproepen ten oordeel, en alle oog Hem zal zien, ook degenen, die Hem doorstoken hebben, wordt: "Zijn komst", genoemd. Eveneens is er sprake van Zijn komst, wanneer Hij zegent, maar óók als Hij komt met oordeel.

Bedenkt maar eens, toen de discipelen zeiden: "Meester! zie, hoedanige stenen en hoedanige gebouwen!", hoe Jezus toen sprak over Zijn komst ten oordeel en wat er dan zou gebeuren: "Hier zal niet één steen op de andere steen gelaten worden, die niet afgebroken zal worden." Dan zou Hij komen met zo'n macht en heerschappij, dat heel de "mikmak" van al hun godsdienst en huichelarij ondersteboven gekeerd zou worden.

Doch hier is geen sprake van Zijn komst in de zin van oordeel maar in de zin van zegen, in blijdschap des harten: "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN!" Waartoe kwam Jezus in het vlees? Waartoe kwam Hij in de koninklijke stad? Immers híertoe: om Zich te geven tot verzoening der zonden, om Zich te bewijzen als de Zaligmaker der wereld. Dät is het geval.

Komt Christus nòg? Já, ook nú komt Hij tot ons, door de prediking des Woords. Waartoe komt Hij tot ons? Om te zaligen en te dienen. Máár, bedenk wel, dat daartoe plaats moet zijn! Want Hij is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen. Wie dient Hij dan? Degenen, die het nodig hebben om gediend te worden. Wie zijn dat? Dat zijn diegenen, bij wie in het hart woont wat wij zongen:

Uit diepten van ellenden,
Roep ik, met mond en hart,
Tot U, Die heil kunt zenden;
O HEER, aanschouw mijn smart; ...

Want Hij heeft Zich opgeofferd, en heeft met één offerande in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden. Daar hebben wij wéér dat woord: "volmaakt", dat dikwijls in de Schriftuur voorkomt. Ook in de geschiedenis van de rijke jongeling, waarvan wij Zondag gesproken hebben: "Zo gij wilt volmaakt zijn." De inhoud daarvan is, dat wij in overeenstemming moeten zijn met de heilige Wet van God. Wij trachten het nogal eens op een akkoordje te gooien met de Wet, ook met God, maar dat gáát niet! Wij moeten geheel overeenstemmen met die heilige Wet. En wie kan dat? Dat kan alleen in Christus. Want Hij heeft volmaakt voldaan aan alle eis van Wet en recht. Hij heeft Zich opgeofferd en Zich gegeven tot een verzoening voor de zonde. Daardoor is volmaakt verdiend wat wij in het paradijs, door de zonde, verloren hebben, waardoor de zaak zó is, dat wij in Hèm, dus door de vereniging des geloofs, volmaakt zijn. Dat is de bedoeling van Christus, van Hem die wil komen om ons te dienen.

Laat daarom bij ons maar grondig voor de dag komen - in zoverre het er niet is - wat wij geworden zijn door de zonde. Laat het maar eens zo gaan worden, dat de zonden boven ons hoofd uitgroeien, dat wij totaal machteloos en krachteloos zijn, dat wij niets kunnen vasthouden,

ook geen bemoeienissen. En, als wij bekeerd zijn, laat het dan zó zijn, dat wij geen bekering meer kunnen vasthouden en als wij veel weten ná bekering, laat er dan alles maar eens áángaán, zo dat er niets anders overschiet dan een bloot creatuur. Dát is de weg, want Christus is om te dienen. Maar, Hij dient slechts hulpelozen, ellendigen, ongelukkigen, rampzaligen.

Naarmate er bij ons alles áángaát -- wij niets overig behouden, zelfs geen scherf om vuur uit de haard te nemen, of water uit de gracht te scheppen, ja het zodanig is, dat wij slechts één ding kunnen, namelijk: zondigen! en al dieper in de ellende zinken -- dan zal er plaats bij ons zijn, dat Christus gekomen is om te dienen.

Want (wij zijn in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren), als de last niet zó zwáár wordt, dat wij móéten aflaten bij onszelf, met loslating van onszelf, dàn -- ja, het is wel een ernstig woord, maar ik zal het toch maar ronduit zeggen -- dan léven wij in de zonde. Maar nu is het de bedoeling, dat wij gaan sterven in de zonde. Bij iemand die in de zonde loopt te sterven, daar brokkelt alles aan de handen af; híer hebben wij het, en daar zijn wij het kwijt, hier zijn wij bemoedigd, en dáár houden wij niets over. Jáá, wat wetenschap in het hoofd, maar het hart ledig! Waartoe is toch dat alles? God wil Zijn Zoon verheerlijkt hebben. Daar God dat wil, en Christus alles in Zich heeft tot zaligheid en eeuwig leven, zo is Christus aangewezen op rampzaligen, op zondaren. Daarom moeten wij ook de ellendigen worden, dan zijn wij ook op Hem aangewezen. Wat moet Christus met Zijn heilsschatten doen bij iemand die het nogal kan stellen met zijn godsdienst, met zijn ervaringen, met bekering, met werkzaamheden ná zijn bekering? Wij zouden het in onze wellusten doorbrengen! Daarom is Hij voor armen en ellendigen te allen tijde genaderijk en goed; dan wordt de kracht der zaak gekend.

"Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN." Hij komt niet in Zijn eigen Naam, maar Hij komt in de Naam des HEEREN; Die is de Auteur, de Oorsprong. Hij wil ons als verward zien in de genade, in de armen der eeuwige liefde. Dat is de wil van God. Daarom zegt God: "Ziet, Mijn Knecht!"

Wie kunnen het zuiverst zingen: "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN"? Dat zijn degenen, die het diepst kennen: "Uit de diepten roep ik tot U, o HEERE!" Díe kunnen het beste zingen van: "Gezegend (dat is: geloofd, verheerlijkt, geprezen) zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN." Die verheffen Hem als het hoogste van hun lust en lof op aarde.

Toe, laten wij met elkander dat 13e vers eens zingen uit de 118e Psalm:

Gezegend zij de grote Koning,
Die tot ons komt in 's HEEREN Naam! ...

Mogelijk zegt iemand (doch dat zeggen wij als verduisterde, gevallen mensen): "Zou die Koning ook mij willen bezitten, zo'n mens als ik ben?" Ja, hoort eens, wij moeten over die zaken niet menselijk gaan praten. Wij hebben hier te doen met goddelijke zaken, met een werk van genade. Het is Christus' ambt om te dienen. En als wij dermate van de staat van onze zonde op ons krijgen, en al juichten alle duivels uit de hel over ons als hun prooi: "Haha, nu hebben wij hem!", dan zal de Koning nòg in daden bewijzen dat: "Er niet één klauw achter zal blijven."

Waarom? Omdat Hij de van God Verordineerde, de Gezalfde is. De Vader heeft de zaligheid aan Hem toebetrouwd, en de Koning kwijt Zich van Zijn taak! Als wij maar niet te hoog zijn om onze staat aan te pakken en ons te vernederen voor Zijn Majesteit, en er mede voor de dag te komen zoals wij zijn, namelijk: níets. De Persoon en het werk van Christus heeft gezag bij God, verder niets. Zien wij wat wij zijn, dan zijn wij geheel verwerpelijk voor Zijn Majesteit, van onze hoofdschedel af tot onze voetsool toe. Alleen wat van Hem is, dat is goed. Want wij hebben geen goed in ons, zodat Christus de hoofdsteen moet zijn, waarvan staat: "Want Hij zal de Hoofdsteen voortbrengen, met toeroepingen: Genade, genade zij dezelve!" Zodat Hij álles moet zijn, volkómen álles!

Daarom: "Gezegend zij Hij." Dat is dan de jubelzang van alle liefhebbers des Heeren.

Als er nu iemand uit diepten roept: "Verloren", dan kunnen de liefhebbers des Heeren wel gaan aanheffen: "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN", want dan zal openbaar worden, dat Hij een Hoorder der gebeden is. Het is Zijn werk, daarom staat er: "De poorten der hel zullen Mijn gemeente niet overweldigen." Máár ... in zó'n weg! Dus niet in een weg, dat men op God tegen heeft, en dat men zich de rechten van God niet wil onderwerpen als zijnde de hel waardig. Wij mogen wenen, wenen en nòg eens wenen, maar daar stoort de Koning Zich niet aan, want Hij is de Knecht van Zijn Vader. Hij komt in de Naam des HEEREN voor mensen, die zich onderwerpen en zich schuldig kennen. Die dat doen, daar kan heel de macht der hel niet beletten dat Hij hen dient en zaligt, en Zich als de volkomen Middelaar des verbonds uitspreekt, als zijnde daartoe van Zijn Vader gerechtigd. Daarom: "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN."

Nu volgt er nog een tweede, en wel dit: "Wij zegenen ulieden uit het huis des HEEREN." Hier staat dus niet: Wij zegenen u, Heere Jezus, grote Davidszoon, Leraar, Hogepriester en Koning, Middelaar des verbonds!. Neen, er staat: "Wij zegenen ulieden." Wie zijn dat, die "ulieden", en dat uit het huis des HEEREN? Wie zijn er in het huis des HEEREN?. Dat zijn de priesters.

Ziet dat alleen op het priesterwerk, bijvoorbeeld dat de priesters als er koningen gezalfd werden, dan zeiden: "Gezegend is hij, die daar komt in de Naam des HEEREN"? Of, dat de priesters, na afloop van de dienst, wanneer de offers gebracht waren, de handen zegenend over de gemeente uitbreidden, zeggende: "De hEERE zegene u, en behoede u! De HEERE doe Zijn aangezicht over u lichten, en zij u genadig! De HEERE verheffe Zijn aangezicht over u, en geve u vrede!" Was het dat?

Neen! Maar, wat doet Christus met de Zijnen? Hij haalt hen op uit het grootste kwaad en voert hen op tot het hoogste goed. Wat maakt Hij hen? Tot koningen en priesters, Gode en de Vader. Zo worden zij gezegd de ingezetten te worden in Zijn huis, en wordt er van ieder lidmaat gezegd, dat hij een koning en een priester is. Daarom leert ook Petrus ons: "Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht."

Daar zien wij dus, dat Christus van Zijn ambten, als enigermate aan hen vermaakt: koningen, priesters en ook om verkondigers te zijn van het werk Gods, dus ook van Zijn profetisch ambt. Als hier dan staat: "Wij zegenen ulieden uit het huis des HEEREN", wat spreekt zich daarin dan uit? Dat degenen, waar de genade hen tot koningen en priesters maakte, hen zo ruim en mild van hart maakt, dat, als er zijn die ook aan moeten pakken van hun ellende, nood en dood, en mede die Koning huldigen en eren, dat zij dan tot zulken gaan zeggen: "Wij zegenen ulieden uit het huis des HEEREN."

Alsof men wil zeggen: Hij heeft òns genomen en gediend, maar dat doet Hij nog steeds, en dat zal Hij jullie zéker ook doen!! Zo spreekt de liefde waarmede Hij hen verrijkt heeft, zich ook uit tot de naaste. Immers, de Koning is gekomen om te dienen! Wat doet nu de genade die Hij aan hen bewezen heeft? Die brengt teweeg om dienende te zijn. Niet om te ontvangen! Dàt is van een mens, die wil ontvangen, die wil van de mensen geëerd worden: "Een èchte ziel, hoor, hij heeft het goed geleerd!" Wàt zouden wij weten! Immers, van nature zijn wij zo dood en onwetend als het maar wezen kan. Genáde moet alles dekken. Die ellendige hoogmoed.

Neen, het is andersom: waar genade is, die wil niet ontvangen, maar dienen, uitgeven. En wat is daarvan de reden? Och, men gevoelt zich aangetrokken tot ellendigen (omdat men zelf geen ellende te boven kan komen), en tot degenen, die daarheen gaan met een gesloten mond (want, als er geen genade is, moeten wij zelf ook de mond houden), tot degenen die zich gebonden gevoelen (want, dat zijn wij zelf ook als er geen vrijmakende genade is), die geen oren hebben

om te horen (dat hebben wij ook niet, als Hij het niet geeft).

Als het ons aan alles ontbreekt, en er zijn ongelukkigen, dan spreekt die genade zich uit. Wij zouden zeggen: "Kom, ga met ons, en doe als wij." Hij zal het zo goed met je maken.

"Wij zegenen ulieden uit het huis des HEEREN", dat is: uit de kennis Gods, van die God Die wij hebben leren kennen, als Degene Die een genadetroon heeft opgericht in Zijn Zoon (want wij weten van de ark des verbonds, waar Hij Zich uitspreekt van boven het verzoendeksel. Daarom:

... Houdt aan, grijpt moed, uw hart zal vrolijk leven;
Nooddriftigen veracht Zijn goedheid niet;
Nooit zal Hij Zijn gevangenen begeven.

De Emmaüsgangers, ja, wat waren dat voor mensen? Zij hadden indertijd wel veel lessen opgedaan, omgang gehad met Jezus, maar nú waren zij zo achtergebleven,... ontzettend! Zij waren Jezus kwijt. Zij liepen tegen elkander te klagen: "Wij hoopten, dat Hij Degene was, Die Israël verlossen zou." Hun rug is gekeerd naar de koninklijke stad en hun aangezicht is gekeerd naar het vlek Donkerheid, daar gaan ze.

Maar hoe was de Koning tegenover hen? Hij betoonde Zich: "Ik ben een Vriend, Ik ben een Metgezel, van allen die Uw Naam ootmoedig vrezen." Want dat deden zij, hun duisternis en ongeluk stond hun niet in de weg om Zijn Naam ootmoedig te vrezen. Al konden zij niets bekijken, dan nam Christus nog de ereplaats in, in hun ziel. En al leek het hun toe, dat alles liegende was, zij konden Hem niet loslaten.

Wij lezen, dat Hij Zich bij hen voegt, en zo met hen gaat spreken, alsof Hij net zo onwetend was als zij. Dat moeten wij leren, dat brengt de genade met zich mede. Weten wij, dat wij geregeld opgepakt en gediend moeten worden, dan kunnen wij ons zo goed indenken hoe dezulken zijn; dan gaan wij er als naast zitten: "Zo ben ik ook", en gaan aan het praten, dat God zulke mensen genadig wil zijn. Zulke als wij er één zijn, omdat God onveranderlijk is, de Waarachtige, de Getrouwe.

Zo gaat Jezus ook spreken, en Hij praat hun hart in brand. Zij dwingen Hem dat Hij méégaat in huis, en zij blijven nog vrienden ook! Ja, zó vrienden, dat: zij geven Hem kast en sleutel, alles geven zij aan Hem over. Hij wordt bij hen in huis gastheer. Hij nam het brood en zegende het, en als Hij het gebroken had, gaf Hij het hun. Dan zien zij Zijn doorboorde handen en zien als daardoor in een verzoend God. Wat was het geval? Och, Hij heeft hen bezocht in hun ellende. "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN."

Als het is: "Wij zegenen ulieden", dus alle ellendigen, ongelukkigen, buitenstaanders die niet weten waar het op uit zal lopen, doch wier hoop en verwachting op Hem is, daar wil de Koning het zegel aan hechten en aan zulken wil Hij bewijzen, dat Hij de Getrouwe, de Waarachtige is. Hij kroont Zijn eigen werk. Zó is Hij. Zien wij wel, welk een onnoemelijke ruimte er bij Hem is? Het is aan Zijn kant een ééuwigheid dat wij zouden behouden worden. Te ontgronder, te ontbloter, te nietiger, te uitgezetter, te leger wij zijn, te meer kan voor de dag komen dat Hij alles is!

Laat het dus voor ons maar zo zijn, dat wij zó arm, zó ARM zijn, dat wij alles kwijt zijn, dat wij hier gewoonweg niets hebben dan ellende. Indertijd had een vrouw in Israël ook niets meer, haar man was gestorven en haar kinderen waren opgeschreven om als slaaf verkocht te worden. In haar ongeluk gaat zij naar de profeet, die haar vraagt: "Wat hebt gij in het huis?" Het antwoord is: "Niet met al, dan een kruik met olie." Nu, als wij helemaal niets meer hebben, dan wat olie van: "Gezegend is Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN", dan moet er voor de dag komen van lege vaten. Dan kan de olie gaan lopen, net als bij die vrouw, totdat er ten laatste geen lege vaten meer zijn om de zegen des HEEREN, Zijn verbondszegen, weg te dragen.

Welk een rijkdom is er dus bij Hem aan te treffen. Is het niet duizend malen waar: al waren er duizend werelden en levens te verliezen, en duizendmaal alles wat op dit benedenrond is, dat Hij het meer dan duizend malen waard is?

Nu vraagt Hij van ons niet meer dan één wereld, die niets is dan een wormstekige appel, dan een verdorven eigen ik, om tot Hem terug te keren bij Wie wij vandaan gelopen zijn, en dat met de belofte dat Hij ons alles wil geven wat tot het leven en de zaligheid nodig is.

Toe, laat dan vallen wat valt, laat los wat gij toch niet kunt vasthouden. Laat gaan wat gaat, zinkt dan al dieper, zó diep, zó diep, dat gij uit de diepten tot God moet roepen. Dan kunnen wij leren kennen, hoe Hij in de diepste diepte is afgedaald om ons te bezoeken met Zijn heil. Wie heeft lust om zo'n God te vrezen en te kennen zoals Hij behoort gekend te wezen? Geeft dan acht op Zijn Woord en leer en laat satan razen. Legt af dat verduisterde verstand en eigen licht, maar laat het Woord Gods zijn loop hebben, opdat dat Zijn werk doe waartoe het is.

Dat God Almachtig dat dan geve, tot zaligheid. Amen.

Slotzang:

Psalm 25: 7

Gods verborgen omgang vinden

Zegen.

Gaat voorts heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen